

Τέχνης έργα

Γυναίκες του 20ού αιώνα

Τέσσερις γυναίκες, τέσσερις διαφορετικές γενιές, είναι στο επίκεντρο του έργου «Σκοτώνουμε τη μαμά;», που έγραψε το 1985, στα 25 της χρόνια, η Αγγλίδα συγγραφέας Σάρλοτ Κίτλι. Τέσσερις γυναίκες της ίδιας οικογένειας που μέσα από διαφορετικές, σημαντικές στιγμές της ζωής τους αντιμετωπίζουν η μια την άλλη καθώς και τα

□ **Σάρλοτ Κίτλι:**
«Σκοτώνουμε τη μαμά;»
(θέατρο «Αργώ»)

προβλήματά τους. Προβλήματα που έχουν σχέση με την κοινωνική κατάσταση και τις πιέσεις της συγκεκριμένης περιόδου στην οποία μεγάλωσε η κάθε μία. Επικεφαλής της οικογένειας η προγοιγιά Ντόρις, που

εγκατέλειψε την καριέρα της για να παντρευτεί.

Ακολουθεί η γιαγιά Μάργκαρετ, που μεγάλωσε στη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και παντρεύτηκε Αμερικανό στρατιώτη από τον οποίο στη συνέχεια χώρισε. Τρίτη, η κόρη της, Τζάκι, παιδί μεγαλωμένο στη δεκαετία του '60, περίοδο σεξουαλικής απελευθέρωσης, και τέταρτη η έφηβη κόρη της, Ρόζι, που το παιδί της θέλει να μεγαλώσει η Μάργκαρετ για να μπορέσει η Ρόζι να συνεχίσει τις σπουδές της.

«Παρόντες» με την απουσία τους και οι άντρες τους, στοιχείο που μου θύμισε μια παλιά ταινία, τις «Γυναίκες» (1939), κωμωδία του Τζορτζ Κιούκορ, βασισμένη σε θεατρικό έργο της Κλερ Μπουθ Λους. Μόνο που η Κίτλι – η οποία ίσως να είχε υπόψη της την ταινία – δεν περιορίζεται στην κωμωδία, αλλά χρησιμοποιεί και το δράμα και το μελόδραμα και τη νοσταλγία για να μας μιλήσει για τις γυναίκες

Τζένη Ρουσσέα,
Γωγώ Μπρέμπου,
Ιφιγένεια
Αστεριάδη,
Αιμιλία
Υψηλάντη, στην
παράσταση του
θεάτρου «Αργώ»



της και τα (φεμινιστικά βασικά) προβλήματά τους. Βέβαια, το έργο δεν απευθύνεται μόνο στις γυναίκες αλλά και στους άντρες, μια και τα προβλήματά τους αφορούν όλους μας.

Το έργο ξεχωρίζει για τους μεσοίτους διαλόγους, διανθισμένους με αρκετό χιούμορ, αλλά και τις καταστάσεις που η Κίτλι αναπτύσσει με δεξιοτεχνία, αποφεύγοντας ν' ακολουθήσει τη χρονολογική σειρά τους, προτιμώντας να πηδά μπροστά ή πίσω στο χρόνο, χωρίς όμως ποτέ να κουρά-

ζει το θεατή – από τις καλύτερες σκηνές είναι εκείνες της «επιστροφής» των δύο γυναικών, της Μάργκαρετ και της Ντόρις, στη βρεφική ηλικία.

Η Μαριάννα Κάλμπαρη (υπεύθυνη και για την ωραία μετάφραση) εκμεταλλεύτηκε το λιτό σκηνικό για να κινήσει με γνώση και ευρηματικότητα τις τέσσερις γυναίκες της, εσιάζοντας, πολύ σωστά, την όλη σκηνοθεσία της στους ρόλους των γυναικών – μόνη παραφρονία για μένα ήταν τα άχαρα κοστούμια, πολύ πιο

πειστικά θα ήταν αν η κάθε μια γυναίκα ήταν ντυμένη στη μόδα της εποχής της.

Η επιτυχία ενός τέτοιου έργου στηρίζεται στις ερμηνείες του και πρέπει να πω πως και οι τέσσερις ηθοποιοί έδωσαν ερμηνείες θαυμάσιες, με δύναμη και αισθαντικότητα, φωτίζοντας με ευαισθησία και μέτρο τον ξεχωριστό χαρακτήρα της κάθε μιας: **Τζένη Ρουσσέα** (Ντόρις), **Αιμιλία Υψηλάντη** (Μάργκαρετ), **Γωγώ Μπρέμπου** (Τζάκι), **Ιφιγένεια Αστεριάδη** (Ρόζι).

ΝΙΝΟΣ ΦΕΝΕΚ ΜΙΚΕΛΙΔΗΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΓΙΑ
6 OSCAR®

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΟΠΟΙΑ • ΚΑΛΥΤΕΡΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ
• ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑΣ
• Α' ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΡΟΛΟΥ



ΕΛΕΝ ΜΙΡΕΝ
βείο καλύτερης γυναικείας ερμηνείας
ΠΙΠΕΡ ΜΟΡΤΚΑΝ
Βραβείο καλύτερου σεναρίου
ΣΤΙΒΑΛ ΒΕΝΕΤΙΑΣ 2006